

ВЕСТИ ДВА ВОЈНИКА НАТО ПОГИНУЛА У БОМБАШКОМ НАПАДУ У АВГАНИСТАНУ

СВЕТ

ПОЛИТИКА

ДРУШТВО

ТЕМА ДАНА

ПОГЛЕДИ

Даница Поповић

ХРОНИКА

ЕКОНОМИЈА

СПОРТ

КУЛТУРА

СРБИЈА

РЕГИОН

БЕОГРАД

ПОГЛЕДИ СА СТРАНЕ

Жарко Јокановић

ШТА ДА СЕ РАДИ?

Еко око

Килограм отпада по становнику

Годишња количина опасног отпада се процењује на 260.000 до 400.000 тона, а медицинског отпада на 70.000.

Гробље бродова на десној обали Саве у Београду (Фото Томислав Јањић)

Сепарација отпада на месту настанка је регулисана, али се не обавља организовано. Ипак, број регистрованих предузећа који се баве прикупљањем или рециклажом секундарних сировина расте из годину у годину. Обавештавање и образовање становништва о управљању отпадом, секундарним сировинама и могућностима рециклаже су тек у повоју.

Закон о управљању отпадом је оквирни закон који ће успоставити интегрално управљање индустријским, комерцијалним и комуналним отпадом, од настанка отпада, преко његовог сакупљања, транспорта, складиштења, третмана до коначног одлагања, на савремен и одговоран начин. На тај начин се стварају услови и законодавно-правни оквир да уредимо област отпада и спречимо даљу опасност по животну средину и генерације које допазе и да покренемо до сада неискоришћену привредну делатност управљања отпадом.

Процена је да је у Србији маса насталог комуналног отпада 0,8 килограма по становнику на дан, а 60–70 одсто становништва је обухваћено организованим сакупљањем отпада. Годишња количина опасног отпада се процењује на 260.000 до 400.000 тона, а медицинског отпада на 70.000. Општински отпад у Србији се одлаже на депоније без третмана, а број санитарних депонија је мали. Компостирање није заступљено, иако за то постоје одговарајући услови јер отпад садржи значајан удео органског отпада.

Рибе исељене из
Александровачког језера

Дунав река живота

Заштитник господара неба

Колачарка чудо од јабуке

Лесковац на врелом
језеру

Од Кјота до Копенхагена

<a href="http://
www.politika.rs/rubrike/eko-
oko/Otpad-izvoze-u-Bech.sr

Весна Милетић-
Степановић

5,6	72,4	40,5	85
5,8	74,5	39,5	74
5,2	74,5	38,7	101
6,0	75,3	45,2	67
6,9	77,4	53,3	34
6,3	78,9	51,5	56
6,7	80,3	54,5	40
4,4	72,7	34,1	127
5,6	65,0	36,3	85
7,4	77,9	58	20
6,4	72,2	45,5	54

ТЕМА НЕДЕЉЕ

Срећни људи

КУЛТУРНИ ДОДАТАК

НЕКРЕТНИНЕ

ПОСАО

ПУТОВАЊА

потрошач

МОЈА КУЋА

КАРИКАТУРИСТИ

Трошкови управљања отпадом се утврђују према количини и својствима отпада у складу са начелом „загађивач плаћа“ и обухватају трошкове одвојеног сакупљања отпада, трошкове његовог превоза, трошкове других мера управљања отпадом које нису покривене приходом оствареним прометом отпада, трошкове уклањања отпада које је непознато лице одложило изван депонија, трошкове пројектовања и изградње постројења за складиштење, третман и одлагање отпада, трошкове рада постројења, трошкове затварања постројења и накнадног одржавања након престанка рада.

Једна од основних намера Закона о управљању отпадом је да се смањи количина отпада која се одлаже на депоније. Део отпада који може да се искористи за неку другу намену треба да се раздвоји на извору и усмери ка рециклажи или неком другом виду третмана. Рециклажа подразумева поновну употребу материјала као секундарне сировине за исту или другу намену.

Стандардне секундарне сировине су папир и картон, метали, стакло, пластика, грађевински отпад, и пепео и шљака од сагоревања угља. Како се неки од ових материјала користе као сировине за амбалажу, Закон о амбалажи и амбалажном отпаду, заједно са Законом о управљању отпадом, целовито уређују област управљања отпадом. Отпад од амбалаже представља око 40 одсто отпада у структури комуналног и комерцијалног отпада у Србији.

Биоразградиви органски отпад као што су папир, картон, баштенски и кухињски отпад може биолошки да се третира аеробном или анаеробном дигестијом (разградњом материјала у присуству или одсуству кисеоника под дејством микроорганизама којим се добија компост или метан) и да се на тај начин растерете депоније. Термички третман дела отпада најчешће подразумева искоришћење енергије настале сагоревањем отпада, али може да подразумева пиролизу или гасификацију, чиме се такође смањује количина отпада која се одлаже на депоније.

Произвођач или увозник робе који користи поновно употребљиву амбалажу успоставља депозитни систем, или систем кауције за амбалажу. Произвођач, увозник, пакер/пунилац или испоручилац је дужан да за амбалажу коју је ставио у промет обезбеди услове за преузимање, сакупљање, поновно искоришћење, рециклажу или одлагање амбалажног отпада. Одговорна страна може да пренесе своју обавезу управљања амбалажним отпадом на треће лице, односно оператера, који обавља депатност управљања амбалажним отпадом.

Деканка Технолошко-металушког факултета

Иванка Поповић

[објављено: 27/05/2009]

